

Hans August Engelhardts prædiken 7. søndag efter trinitatis

Taler

Hans August Engelhardt
Sognepræst

Dato

3. august 2025

Sted

Anniske kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 19, vers 1-10

- 1 Det var en glohed dag i Jeriko. Solen hang tungt over gaderne, og støvet
hvirvlede mellem mennesker som gyldent støv i lyset. Byen summede af liv;
købmændene råbte for at overdøve hinanden, børn smuttede adræt mellem
benene på voksne, og rytterne løb hurtigere end vinden gennem gyderne: ”Han
5 kommer. Yeshua kommer!”

- Midt i virvaret stod Zakæus – rig, men ensom. Rigdommen, der skulle åbne
verden, havde i stedet bygget en mur omkring ham. Lille af vækst, overset og
ringeagtet, følte han sig fanget på kanten af sin egen fortælling, som en skygge,
10 der rastløst kredser uden for fællesskabets varme lys.

- Men denne dag skete der noget. Noget dybt inde i Zakæus bevægede sig – en
længsel, en hvisken fra en ældre, dybere kilde. Det førte ham hen til et
morbærfigentræ. Forestil jer synet: den velhavende mand, der besværligt
15 kravlede op med barkens ru overflade mod sine bløde hænder. Op over byens
larm; en klatrende pilgrim.

- Måske vidste han ikke helt hvorfor – for hvem klatrer i træer som voksen? Men
Zakæus var drevet af en længsel efter at hæve sig over støjen, over sladder, og
20 finde ét enkelt glimt af noget, der kunne gøre ham hel. Noget, i denne verden
der ikke ville smuldre mellem fingrene på ham. Måske fornemmede Zakæus,
ligesom vi ofte gør, at noget er brudt – både i verden og i ham selv.

- Dette morbærfigentræ, der hæver sig over markedspladsens puls, er dér, vi søger
25 hen, når vores liv står i stampe. Når sindets og verdens tåger lægger sig tungt om
os, og vi hverken kan finde vej frem eller tilbage – fanget på markedspladsen.

Det er dér, vi står, når alt er prøvet for at redde et ægteskab, eller venskab der smuldrer; når afhængigheden vender tilbage, eller når vi har løbet så længe i hamsterhjulet, at vi ikke længere genkender os selv. Når vi er for udmattede til at
30 prøve. Det er her vi står, når livet synes ubærligt og vores egen hiven og trækken falder til ro – og dagens overraskelsen: Se! Gudsriget spirer frem.

Fra træets grene fik Zakæus øje på ham – Yeshua, vildmands-profeten og helbrederen, manden hvis gang gennem gaderne synes at favne både evighed og
35 nærvær. Pludselig stoppede denne mesterfortæller op under træet, løftede blikket, så på Zakæus og sagde med en stemme, varm som aftenbålets gløder: ”I dag må jeg være gæst hos dig.”

Gudsriget spirer frem.

40 Den kristne mystiker Meister Eckhart skriver: ”Det øje, hvormed jeg ser Gud, er det samme øje, hvormed Gud ser mig. Mit øje og Guds øje er ét blik, én erkendelse, én kærlighed.” Zakæus så Gud og blev dermed selv set – klart og tydeligt. Ikke som belønning eller præmie, eller resultat af religiøs anstrengelse,
45 men som fri gave og bundet opgave. I det gensidige blik havde han altid været hjemme, midt i al sin utilstrækkelighed og bærende på sine fejltrin. Dér, tror jeg, gik det op for ham, at den helhed, mening og livsfylde, han længtes efter, ikke var noget, han selv kunne skabe eller gøre sig fortjent til... Men var en NÅDE han måtte give sig hen til.

50 Og ikke mindst give videre! ”Det øje, hvormed jeg ser Gud, er det øje hvormed Gud ser mig” - og jeg vil tillade den frækhed, at tilføje til den gamle mystiker: ”Og dermed det samme kærlige øje, din næste fortjener.” Også selvom han springer over i køen, eller er træls på facebook.

55 Ved morbærfigentræet bliver Zakæus, tror jeg, døbt i - og til - Guds blik på hele sin skabelse.

Og evangeliet – den gode nyhed – er, at i Guds kærlige øje fordamper al
60 isolation som morgendug i solen. Dér begynder vores egentlige vej mod helbredelse – ikke som en ny religiøs identitet eller en forbedret udgave af os selv, det er såmænd fint nok alt sammen, men vigtigere endnu, som en dyb erkendelse af den sammenhæng, vi alle lever, vokser og falder i - sammen. I Guds kærlige øje vågner vi på til tilværelsens gensidige nærvær, og forpligtelse, der

aldrig forlader os, aldrig smuldrer, aldrig tilhørte hverken tiden eller; døden.

Det er netop i det at stoppe op, kravle op og for en stund hæve sig over markedspladsens støj, at vi pludselig finder ind til vores dybeste essens. En stille,
70 ordløs overgivelse, hvor vi giver slip på al larmen, der holder os fanget, og tør lytte efter, og åbne os for, det nærvær, den varen, bærer os, og vores medmennesker; dét sted, hvor Gud skaber os hvert øjeblik – det spirende Gudsrige.

75 Vi mennesker står ofte dér, hvor Zakæus stod – på kanten af livets fortælling, fanget af travlhed, ambitioner og længsler, som aldrig helt fylder tomrummet. Måske prøver vi at flygte fra vores uro ved at præstere, samle rigdom, status eller anerkendelse. Men dybt inde kan vi ikke undgå at mærke den samme hvirken, det samme kald fra en kilde, der stikker langt dybere end nogen frygt og
80 personlige ambitioner. En kilde, der, som solen selv, ikke kan undgå sprede ego-tågens slør.

Guds dybe kald til at finde vores eget morbærfigentræ, hævet over markedspladsens støj – ikke for at blive dér, men for endelig at høre hans
85 livssang klart, og tage den med ned – og ud - igen. Vores dybeste essens er Guds kærlige øjne midt i vores hverdag, midt i vores hjerte, midt i vores hjem – som vi synger om lidt, et ”hus at komme til”.

I dag kalder Kristus os ud af isolationens tåger. Han træder ind i vores hjem og
90 gør sit bord klar; klar til fest og fællesskab. Her, om lidt, ved alterets fællesmåltid, væves vores historier sammen til ét levende fællesskab. Her er dét, vi frygtede var brudt, i virkeligheden åbningen til det hellige. Her ser vi, at vi aldrig har været alene, men altid har været set igennem Guds kærlige øje. Her, hos ham, er der altid et ”hus at komme til”.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

7. søndag efter trinitatis, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

105

110

115

120

125

130

135

140